

fundet, der efterhaanden gjøre Krav paa, at Lovgivningsmagten tager Hensyn til dem. De gjøre Krav paa, at der gives dem Alderdomsforsørgelse og overhovedet paa, at deres Kaar i enhver Henseende forbedres. Alt dette maa stilles hen, fordi vi have den usalige samsunds- og statsopløsende Kamp om Magtforholdet mellem Folkethinget og Landsstinget. Alt dette gjør, at Enhver, der ser dette tydeligt, strækker sig saa vidt, han formaar, for at faae en Overenskomst istand, og det var jeg ogsaa villig til, forsaavidt det kunde ske, uden at Folkethingets ved Forfatningen hjemlede Eerfælling med Hensyn til Finantsloven blev krænket. Det blev sagt her forleden og det fra kompetent Side, at Skylden derfor ene og alene paahoiler Folkethinget; Folkethinget havde, før det blev opløst og nu senere, været saa venligt at vælte al Skylden over paa sig selv; Folkethinget havde ellers en Hensynsløshed uden Lige overfor det andet Thing. Saaledes løde Ordene fra et Medlem (Rimestad), hvis Udtalelser med Rette have megen Betydning, navnlig fordi det erede Medlem staar i Spidsen for et stort Parti, og derhos fordi det erede Medlem ifølge sin daglige Dant er vant til at veie alle Spørgsmaal paa en objektiv Bøgtfaal. Smidertid er denne Udtalelse, saavidt jeg skjønner, saa uforækt, at den indeholder et nyt Vidnesbyrd om, at hver Gang Politiken kommer i Strid med Retfærdigheden, feire de politiske Hensyn. Jeg tror nemlig ikke paa nogen Maade, at det kan siges, at dette Folkething er Skyld i den nuværende Konflikt. Jeg tror navnlig, at det er i allerhøjeste Grad uretfærdigt, naar man vil vælte al Skylden over paa det. Jeg tror endog, at man ved nærmere at betragte Forholdet, vil komme til det Resultat, at dette Thing har et Minimum af Skyld i den Henseende. Naar de Herrer ville erindre, hvilken Behandling Folkethinget har været underkastet i de sidste 5—6 Aar, ville De kunne se, at den Behandling ikke kan opfordre Folkethinget til nogen sær Hensynsfuldhed. Folkethinget har været opløst i de sidste 5 Aar 4 Gange. Det har været opløst til de forskjelligste Tider, midt om Vinteren, i Saatiden og i Høsttiden med stedsvis stigende kortere Mellemtid, engang endogsaa med en halvveis injurierende Betegnelse af Folkethingets Medlemmers Coner. Det er sikkert ingen hensynsfuld Behandling, som er bleven dette Thing tilbedt paa denne Maade. Men ikke nok dermed. Der var en Tid, da den høitærede Regjering saa at sige satte Kaardepidsen lige paa Folkethingets Hjerte. Det var ved at udgive den provisoriske Finantslov. Dette at give en provisorisk Finantslov, som netop er rettet mod dette Things allernderste Helligdom, nemlig Statsbevillingsretten, er at komme Folkethinget saa nær som muligt, naar man ikke ligefrem vil slaa det

ihjel. Hvad gjorde saa dette Thing? Det slog ganske roligt Kaardepidsen tilside og bevilgede bagester Regjeringen tilstrækkelige Midler til at føre Regimentet. Det er den Hensynsløshed, som dette Thing da har begaaet. Og nu den sidste Gang, efter at Folkethinget var opløst med den haanende Betegnelse, hvad gjorde Folkethinget saa, da det kom ind igjen? Ja, saa bevilgede Folkethinget — efter min Mening meget letfindigt, meget urigtigt, men — det bevilgede ikke desto mindre Regjeringen Penge til at føre Regjeringen fulbt ud til 1ste April. Kan det kaldes hensynsløst? Mig forekommer det, at en saadan Fremgangsmaade snarere er i Overensstemmelse med den kristelige Sætning, at naar man faar et Slag paa det venstre Dre, skal man vende det høire til. Jeg kan ikke se den Hensynsløshed, som det erede Medlem har søgt at betegne som udvist af Folkethinget, jeg formaar ikke med min bedste Villie at se den; Folkethinget kunde være gaaet langt videre, end det er gaaet, uden dog at være hensynsløst. Det har aldeles ikke benyttet sin Ret i den Udstrækning, hvori det kunde og efter min Mening burde have brugt den. Folkethinget har f. Ex. Grundlovens § 46 en meget vidtstrakt Grundlovsret til at nedsætte Kommissioner, og der er Sager nok, der kunde trænge til Underjøgelse, f. Ex. Spørgsmaalet om den Anvendelse, Regjeringen kan gjøre af en midlertidig Finantslov. Dette Spørgsmaal vilde være et udmærket Objekt for en parlamentarisk Kommission, som har den Fordel at kunne fordrø Oplysninger lige fra Ministeren til den yngste Soldatbetjent. Deri har Folkethinget et fortrinligt Middel til at kontrollere Regjeringen helt igennem. Folkethinget kunde ogsaa nedsætte en parlamentarisk Kommission om Embedsforholdene. Hele Embeds-spørgsmaalet ligger hos os fuldstændig hen. Det er endnu saaledes ordnet, som det blev ordnet efter Hofrevolutionen i 1660, da Gnevoldsmagten blev tagen tilbage fra Stenderne. Det er idetmindste Grundlaget for den nuværende Embedsordning, og der er ikke stet nogen stor Forandring i denne Henseende, skjøndt det er ganske sikkert, at der hos os findes mangfoldige Embeder, der have samme Karakter som de Væfselfe, ialtfald i den Henseende, at der kun er Tidt at bestille ved dem. Man kunde altsaa undersøge disse Forhold, sløise de Embedsmænd, der ere overflødige, og Lønne de tilbageblivende godt — thi det er ogsaa min Mening, at Embedsmændene bør lønnes rundeligt og vel —; men istedetfor at nedsætte en Kommission til at undersøge, hvorledes dette bør ordnes, er Folkethinget gaaet ind paa at staa ved sit gamle Tilbud om at give de Embedsmænd, der have 2,500 Kr. og derunder, Dyrtidsstillæg, istedetfor at det kunde have trukket det tilbage, for dernæst at undersøge, hvilke Embeder der burde stryges,